

Tot per amor però sense el plaer

Rosa Sanchis

Encara no ha passat una setmana de classe i ja em posen roja. *Però profe, tu et masturbes?* Són xiques, van a segon d'ESO, tenen 14 anys i parlen de *follar* amb els seus xicots, de com *mola* fer-ho sense condó i de la marxa enrere, que no prenys. *No profe, no!! Que no et quedes embarassada!!* I tot el debat ve perquè han estat representat pares i mares que es troben els seus fills en situacions sexuals diverses:

- Marcel·la està jugant amb Carol a metges. Només tenen cinc anys, però les trobeu amb les bragues abaixades, mirant-se i tocant-se l'una a l'altra. Què feu?
- Els vostres pares ja estan jubilats. Han anat a passar les vacances a ca vostra i us ajuden amb el menut. Un dia, torneu amb els vostres fills de 4 i 15 anys i pilleu els iaies fent l'amor al sofà. El major es pixa de riure i, més tard, el sentiu contar-ho a un amic per telèfon: *Quin fàstic, tio, si la deu tenir com una pansa!* Què feu?
- A Maria li agrada molt tocar-se; però hui teniu convidats a casa i la vostra filla, que només té tres anys, està tocant-se la vulva al sofà. Què feu?
- Carles i Maria ixen junts. Tenen 16 i 15 anys. Sou els pares de Maria i heu anat a una reunió que segurament acabarà tard. Maria aprofita per a enrotllar-se amb Carles però arribeu abans d'hora i...
- Norbert és amic del vostre Joan (12 anys) i s'ha quedat a dormir aquest cap de setmana. Divendres a la nit, ja tard, sentiu uns sorolls estranys. Entreu a l'habitació i els pilleu masturbant-se mentre miren una pel·lícula pornogràfica. Què feu?

Què fas, porca de merda! Aquest és el comentari amb què una de les meues alumnes respondria si trobara la filla de 12 anys masturbant-se. Amb un fill seria diferent –és clar–; i una altra de la classe ho il·lustra amb la famosa frase del Torrente: *¿Nos hacemos unas pajillas?* Després ho acaben d'adobar explicant que no té sentit que les xiques es masturben, que per a això et busques un xic, i si ho fera la seua parella s'enfadarien moltíssim –per a aquests menesters ja estan elles. *Els tios ho fan perquè són uns porcs i sempre volen sexe...* Aleshores jo trac la bandera i em pose a defensar la masturbació i em pregunten si és que jo també ho faig. *Pobreta*, diuen les seues cares, *és que no té ningú que li ho faça!* Me n'isc de classe amb el cap cot i els darrers comentaris ressonant-me: *Heu dit que els xics sempre volen sexe i les xiques no*, els comente. *Aleshores, què passa si tu no en tens ganes? No passa res*, em responen, *no fa falta fer-ho: hi ha altres coses...* Què bé, que sàpiguen que hi ha altres coses!

A l'endemà em trobe en una classe de 4t d'ESO. Tinc curiositat per traure el mateix tema i directament els parle del plaer de conèixer-se, dels problemes que comporta esperar un príncep blau que les “descobresca”, dels patiments d'alguns prínceps que desitgen trobar tresors sense tindre mapes i de l'egoisme d'uns altres que busquen trofeus en lloc de princeses. Comencem el debat i em trobe amb una major acceptació de la masturbació: *Jo no ho faig*, s'afanyen a deixar clar, *però si hi ha alguna que ho vol fer, és molt lliure...* Una altra “defensora” apunta: *A mi m'han dit que les xiques hem de masturbar-nos...* Molt bé, sospire alleugerida; però l'alumna encara

no ha acabat: *Està molt bé que ho fem perquè si et poses els dits i vas fent ample el forat, després t'entrarà millor i no et farà mal fer-ho.* Em caic morteta i, quan aconseguisc incorporar-me, maleesc aquesta maleïda educació que ens ha privat i ens priva, a les dones, de tants plaers. Aparte d'una revolada l'adultisme que em faria criticar les joves i em vénen al cap les reunions de Tapersex, que tan de moda s'han posat. Aquesta espècie de sex-shops ambulants et porten a casa tota mena de joguets sexuals: dildos de colorins amb forma d'animalets, papallones masturbadores de clítoris, esposes embolicades de vellut, olis perfumats i cremes comestibles... Però, sabeu quin és el producte estrella? Les boles xineses, que són, com el seu nom indica, dues boles enganxades que es posen en la vagina per a exercitar el múscul pubocoxal, sovint flonjo a conseqüència de l'edat o del part. *I per a què volem aquesta musculatura vaginal?* Per a poder prémer millor el penis de la parella i per a evitar pèrdues d'orina.

Tot pel plaer?

Tornem a la classe. Els dilluns fan en Antena 3 una sèrie que es diu *Física o Química*. Està ambientada en un institut concertat i els protagonistes són adolescents i professorat. En la segona temporada, que ha començat aquest octubre, la parelleta que formen Cova i Julio té un problema: han intentat tindre relacions coitals tres vegades sense aconseguir-ho. En la primera, ell confessa que és verge i ella es riu; el xic no pot suportar la vergonya i se'n va corrent. En la segona, Julio tampoc pot perquè pensa en el germà, mort per suïcidi i primera parella de Cova. En la tercera cita, i per a no fallar, es pren una Viagra; però aquesta no funciona fins a unes quantes hores després. Incapaç de suportar tants fracassos, Julio ho deixa amb Cova. Ella no ho entén –i nosaltres tampoc. Després el busca i li diu que el deixarà tranquil si ell no l'estima. Julio no li ho pot dir perquè no és cert; aleshores es besen i al xic se li empina. No poden desaprofitar l'ocasió però són enmig del carrer; aleshores es posen darrere d'uns arbres i comencen. *No porte condó*, diu ell. *No importa*, respon ella. Acabada la feina, la xica li pregunta: *“Què tal?”* “*Diferent*”, contesta Julio, *“Genial”*. Algú li pregunta a Cova? Doncs no. Perquè se presuposa que s'ho ha passat bé o perquè no importa si s'ho ha passat bé? *“Ells sempre s'ho passen millor”*, em contesten. Sobretot si l'única pràctica que es realitza és la penetració, afegesc jo. *“Sabíeu que menys d'un 30% de dones arriben a l'orgasme amb la penetració?”* els comente. I parlem de dones majorettes, amb més experiència (se suposa). *Però és que, encara que no t'haja agradat, no li pots dir que no, pobret, se sentiria malament. El normal és dir-li que sí que t'ha agradat!!!* Ai, no penseu que qui diu això és una dona de 50 anys, educada en el franquisme; en té només 16, i no li pot dir a la parella que no li ha agradat per no fer-lo sentir malament! A més, *si li dic que no vull sexe, sé que em deixarà... I m'ha costat molt aconseguir-lo!* afegeix.

Tot per amor!

Isc de classe amb les alarmes enceses i la sirena sonant i demanant amb urgència una **educació afectiva i sexual** de qualitat. Per contra, les **vies** són escasses. A la Comunitat Valenciana comptàvem fins enguany amb una optativa per a l'ESO: Papers Socials d'Hòmens i Dones, que nosaltres aprofitàvem per a fer educació sexual. Malauradament, la major part de les optatives han estat substituïdes aquest curs per tallers que reforcen les instrumentals: Taller de Matemàtiques, de Valencià, de Castellà... La segona via són les tutories, però es tracta només d'una hora a la setmana que s'ha de compartir amb altres tasques. La tercera via és la intervenció

d'especialistes, generalment en forma de xarrada puntual. Dins d'uns ensenyaments realment coeducatius, pot ser de gran ajuda; fora d'això, generalment esdevé una intervenció aïllada i sense continuïtat. Finalment, hi ha la transversalitat, és a dir, la inclusió del tema en la pròpia matèria. Els riscos de la transversalitat són diversos. En primer lloc la dissolució o desaparició de la formació i que tot quede en una declaració de bones intencions. Massa vegades, la coeducació i l'educació afectivosexual ocupen els marges dels programes d'educació; en teoria, la transversalitat vol dir que l'alumnat hauria de dir no al sexisme, a l'homofòbia... però la realitat dista molt de ser aquesta. En segon lloc hi ha el treball, no exempt de dificultat, que suposa introduir un tema transversal en una matèria. No es tracta només de dedicar-li un capítol del llibre o un apartat de la programació; cal modificar substancialment l'assignatura, esforç que no sempre volem o sabem fer.

L'entrada de l'educació sexual per la via que siga representa, a més, superar altres **dificultats**: és un tema delicat i s'ha d'anar amb cura... i amb cura vol dir intentar entrar per la porta de darrere i acostar-s'hi de manera indirecta i poc clara. En segon lloc hi ha la falta de formació del professorat –també dels pares– i la manca de compromís de les administracions en aquesta formació. Finalment hi ha les pors: a l'alumnat, als pares... Una tutora em va demanar que els donara una classe d'anticonceptius als de la seua tutoria perquè estaven molt "eixits". *I per què no els la dones tu? Per a parlar d'anticonceptius no cal ser cap expert, li vaig contestar. Ai, no, els pares pensaran que els anime!*

Efectivament l'educació sexual i els que ens hi dediquem, hem de batallar encara contra molts **mites**: que la informació fomenta la promiscuïtat, que banalitza el sexe i li lleva emoció, que la naturalesa és sàvia i la sexualitat s'aprèn sola, que és una qüestió privada... I així ens va!

I per si no n'hi havia prou, hi podem afegir una nova dificultat: l'acostament als joves des de la superioritat dels adults que ho saben tot, que no s'equivoquen, que aconsegueixen sempre les normes... *És que són uns desagradats de la informació i de la llibertat que ara tenen! Si nosaltres ho haguérem tingut...!!!* No sabem què hauria passat, però el que sí que passa, ara que també la tenim, és que avortem tant o més que la gent jove a la qual critiquem. Del total d'avortaments voluntaris a l'estat Espanyol durant el 2006, el 14% correspongueren a menors de 19 anys; el 50%, a joves de 20 a 29 anys; el 31%, de 30 a 39 anys, i el 5%, a majors de 40 anys. És la joventut l'única irresponsable? Són els únics que tenen hormones o també els majors ens comportem com si fórem xiquets en moltíssimes ocasions? Educaríem millor si canviàrem la crítica o l'enyorança d'uns temps passats millors, pel respecte i la consideració. I també si intentàrem aprendre de i amb la joventut, no en la seua contra.

Convé que ens detinguem, doncs, en els diversos models que utilitzem per a educar la sexualitat del jovent. El primer **model**, el **moralitzador**, ho fa generalment de la mà del professorat de religió, del capellà en els cursos prematrimonials o dels pares conservadors. Per a aquest model, la sexualitat està encaminada a la reproducció i l'educació representa una preparació per a l'amor i el matrimoni. Inclou continguts d'anatomia reproductiva (concepció, embaràs i part), parla de la família, de les relacions entre pares i fills i entre xics i xiques, tracta tota una sèrie de continguts morals i cívics, però no considera ni el plaer, ni l'anticoncepció. La masturbació i l'homosexualitat (igual que qualsevol altra pràctica "inútil" per no reproductiva) són considerades conductes desviades. La croada que han encetat contra els matrimonis

homosexuals relaciona maniqueament orientació sexual, promiscuïtat i destrucció de la família. L'únic comentari que hi podem fer és que, com a model educatiu, constitueix un atemptat als drets humans.

L'altre **model** d'educació sexual, el **biologicista**, es du a terme a través de les xarrades donades per especialistes de la salut durant l'adolescència. Sovint inclou la visita als per fortuna anomenats actualment Centres de salut sexual i reproductiva (abans Centres de planificació familiar). L'objectiu és evitar els riscos inherents a la sexualitat, especialment els derivats de la penetració. Els continguts, emparats per la ciència i la seua pretesa neutralitat, abasten els perills del sexe (embaràs i malalties) i els seus mitjans de prevenció (anticoncepció i pràctiques segures). Sovint la xarrada a l'aula o al centre de salut inclou, a més dels esmentats mètodes anticonceptius, una esgarrifosa desfilada de diapositives que mostren els efectes de les malalties de transmissió sexual en els nostres cossos, amb uns no menys esgarrifosos noms: gonorrea, condilomes, candidiasi, tricomones... El protocol d'actuació amb l'anticoncepció tendeix a l'actualitat a seguir el model holandès, que des de la dècada dels 90 preconitza el doble mètode: pastilles per a les xiques i condó per als xics. Ocasionalment es parla de l'orgasme, amb l'absència de carnalitat que comporta presentar-lo com si fóra una serralada amb els noms dels pics més importants: excitació, fase estacionària, clímax i resolució.

Quan la visita al centre de salut es fa completa, l'alumnat pot veure en viu i en directe la consulta ginecològica i el seu instrumental: el poltre de tortura, l'espèculum o vulgar "pato" que s'ha d'obrir amenaçadorament dins de les nostres vagines, amb aquelles pinces que trauran un tros de carn per a... En fi... Les que ja ho patim, perquè ja ho patim; però les pobretes que encara no, comencen a preguntar-se: *I què té a veure tot açò amb el plaer? És aquest el preu que hem de pagar per haver-li fet cas a la serp amb allò de la poma?* I jo em pregunte: *I l'uròleg?* No sap, no contesta. Només una tímida referència, perquè ja sabem que *la prevenció és cosa de dones* i la medicina té molta experiència a patològitzar els processos naturals, especialment si els pateixen les dones —encara s'escapa de vegades que la menopausa és una malaltia. A més, també es creu que el cos de la dona és molt *problemàtic*: d'ací l'abundància d'informació sobre la salut i la higiene i la poca sobre el plaer. Recordeu allò de les boles xineses? Doncs això! I pel que fa als xics, la falta d'atenció cap a la seua especificitat no fa més que reforçar l'estereotip tradicional de fortlesa: aguantar, negar, minimitzar els problemes salut... *Vosté no cal que vaja al metge, ningú li posarà cap dit al cul, que quan tinga càncer de pròstata ja li'l curaran!*

La visita al centre de salut ens desperta més interrogants que respostes: es donen les relacions sexuals en contextos esterilitzats com la consulta? Som immunes a les pors, als dubtes, a les pressions socials...? És el desconeixement dels anticonceptius, de l'aparell reproductor o de les pràctiques segures l'únic problema? Vacunem adequadament?

La resposta és no. La vacunació moral que proposem s'ha de fer des de menuts; però de nou l'adultisme ens porta a oblidar-nos de la sexualitat infantil, o a acostar-nos-hi des de les explicacions reproductives. Us sona tot això de la llavoreta que el pare posa dins de la mare? Som sexuals des que naixem fins que morim, i en cada època vivim aquesta sexualitat d'una manera; la major part de les vegades, no com voldríem sinó com ens deixen. L'entorn, les normes socials, els nostres pares... s'han posat d'acord per dividir les pràctiques sexuals en preliminars i coit. Els primers

són també anomenats *pràctiques menors*, i el segon, *relació completa*. *Ha tingut vosté relacions completes?* Pregunta el ginecòleg a la pacient. Aquesta el mira sense entendre i contesta: *Ahir la meua nòvia va completar el sudoku i jo vaig completar l'encreuat*. El ginecòleg posa cara de pòquer. *Ah, ja sé, es refereix al sexe. Sí, ahir la meua nòvia i jo férem l'amor i ens quedàrem molt satisfetes. La sensació s'assemblaria a la completesa si no fóra perquè mai ens hem cregut la historieta del Plató i ens sabem taronges completes!*

Complet, incomplet. Paraules que diuen molt i que ensenyen l'essència incompleta i immadura de la sexualitat no coital. *A quina edat va tindre vosté la primera relació sexual?* Pregunta l'esquestador. *Sol o amb companyia? Em parla de la primera vegada que vaig tocar una vulva humida? O del primer orgasme? O de la primera vegada que vaig besar un penis? Em parla vosté del primer bes?*

Hi ha tantes primeres vegades!

Tanmateix, el problema no es queda ací. Aquesta educació científista opaca altres educacions alternatives i converteix les lectures que fan els adolescents en adaptacions del model coitocentrista i adult. Concretament, la visita al Col·lectiu Lambda de gais, lesbianes, bisexuals i transsexuals de València, que realitzem també tots els anys, ens ofereix nous punts de mira. Un gai, una lesbiana i un xic transsexual ens parlen de l'orientació i de la identitat, del sexe i del gènere, de l'homofòbia i de la transfòbia... La xica agafa un preservatiu masculí, el parteix pel mig i explica quina és la manera segura de fer un cunnilingus. Però la visita a Lambda, que a nosaltres ens sembla suggeridora i plena de camins que s'obrin, desperta els comentaris i les preguntes del nostre alumnat: *Que bons estan els gais! Què fan dos lesbianes? Qui posa què dins de qui? Qui fa de tio? Però, el trans té penis?* I nosaltres ens desmoralitzem perquè després de tant d'èmfasi en la penetració i en els seus riscos, l'únic que els arriba és que la sexualitat és un coit, que sempre hi ha rols marcats home/dona en una parella i que les persones som el que tenim entre les cames.

Com diu el sexòleg Efigenio Amezúa, els genitals no ens deixen veure el sexe per culpa de la forma pornogràfica que tenim d'acostar-nos-hi a través de representacions parcials: del cos, només els genitals; del plaer, només l'orgasme. Tanmateix, l'orgasme només dura uns segons; en canvi el plaer, els plaers, són una altra cosa. Són diversos i estan abans, durant i després de l'orgasme. I tindre relacions eròtiques per a gaudir significa quedar-se satisfet, amb la sensació que allò ha valgut la pena.

I val la pena viure els desitjos aliens en lloc dels nostres?

Existeix un **model sexual hegemònic** que s'apuntala en la pretesa naturalitat dels desitjos i de les relacions amb l'objectiu de perpetuar-se i de convertir-nos en clons sexuals. Aquest model és genitalista i coitocentrista –ja ho hem dit– perquè la penetració és considerada la pràctica més “natural” i més plaent i la resta són coses de xiquets. També continua confonent-se sexualitat i reproducció, especialment en les dones; d'ací l'estigmatització de la masturbació o de l'homosexualitat, activitats i desitjos que no tenen com a objectiu la procreació. Aquest model és, a més, adultista –les criatures i els ancians no són sexuals– i sexista, ja que els barons poden viure els seus desitjos plenament, però les dones han de dissimular. El model és normalista, ja que les persones discapacitades físiques o psíquiques no tenen o no han de tindre sexualitat. El model és heterosexual, malgrat els avanços legislatius, i matrimonialista, fonamentat en la parella estable i en la fantasia amorosa fusional de les dones.

Aquest model sexual hegemònic que acabem de descriure és molt fort encara, perquè té una llarga història i instàncies molt poderoses que l'apuntalen. Si abans era la religió, ara és el discurs mèdic el que ha substituït el religiós judeocristià en la gestió social dels plaers. Els pecats de l'església són les malalties de la medicina. Per exemple l'homosexualitat fins fa no massa, i actualment la transsexualitat.

I pel que fa a l'excusa darwinista, convé no oblidar que la sexualitat humana és viscuda a través de la cultura; per més que es diga que estem determinats per la naturalesa. L'heterogeneïtat i varietat dels desitjos personals és tan àmplia que, com diu J.A. Marina, la perversitat està a l'abast de tothom, començant pels doctrinaris. A més, totes les societats limiten –prohibint o regulant– el desenvolupament eròtic i emocional dels seus membres perquè el desig és *perillós*, ja que possibilita relacions no previstes que poden alterar l'ordre –heterosexual i patriarcal, s'entén.

Però desconnectar-se del sistema no és tan senzill. Ni per a viure ni per a educar. Vivim en una cultura i això fa impossible una educació asèptica. Podem educar sense massa determinismes ni models tancats, però és inevitable transmetre valors, idees i actituds. Reduir la sexualitat a una qüestió sanitària és amagar la seua complexitat psicològica, cultural, social... perquè en definitiva, la informació pretesament científica acaba sent mecanicista i conservadora perquè no canvia el model afectivosexual actual per nous models més igualitaris i plaents.

I mentrestant, les altres instàncies: la televisió, el cinema, els mitjans de comunicació escrits... van fent via. Concretament, les **revistes femenines** per a xiques adolescents no tenen ni idea què és això de la igualtat. Els continguts són els mateixos que als anys 80: bellesa, moda, gent famosa, amor, horòscop, consultoris... però ara s'ha afegit la sexualitat. Els xics no tenen publicacions semblants, tret potser de *FHM*. El missatge que es desprén és: elles necessiten formar-se i informar-se sobre aquestes qüestions, ells ho saben per naturalesa. L'adolescent triomfadora és la que atrau els xics i l'audàcia sexual és el requisit de la nova dona. La bellesa es presenta com un mitjà per a aconseguir el que realment importa: l'èxit en l'amor. La fantasia romàntica és fonamental per a sostenir la diferència i la dependència de les dones. Els èxits acadèmics, els interessos professionals o al marge dels xics no tenen sentit. Si apareix la paraula escola en algun article és per a recomanar com vestir-se o com despertar l'interés dels xics. (*Técnicas para atraparle el primer día de clase*. SuperPop).

En la revista *You* (número 60, abril 2002) trobem un article que explica les preguntes que cal fer als xics al principi d'una relació. Les qüestions són aquestes: si ix amb altres xiques, com són els seus amics, si s'ha fet les proves de la sida i què pensa del futur de la relació. L'article deixa clar que les xiques no poden fer aquestes preguntes de manera directa perquè ells s'esglaiarien; per això recomana una sèrie de martingales. Per a la primera “espera a tindre un moment tranquil i gasta-li alguna broma sobre la possibilitat que es veja amb altres. En cas que li proposes anar al cinema, digues-li quelcom com: bé, si no tens cap compromís amb alguna de les teues admiradores, clar!”. Per a la segona pregunta, conèixer els amics, recomana esperar que el xic ens parli “de la maxada de torn d'algun amic” i així comentar-li que no li'n pots donar l'opinió ja que no el coneixes. Pel que fa a la de la sida, cal esperar un ambient relaxat, però mai en el llit ja que “provocaries un tall tan gelat com innecessari”. El consell és: “comenta-li que et feres la prova amb algunes de les teues amigues i que ho passàreu fatal esperant els resultats. A continuació, com qui no vol la

cosa, li preguntes si a ell li ha passat el mateix". Finalment, per a la qüestió "creus que la nostra relació té futur?", "pregunta-li entre riures si ets el tipus de xica amb qui compartiria la seua vida... el lògic és que et seguezca la broma i fantasege amb un futur amb tu. Evidentment, això no et dóna cap garantia, però el fet que no t'haja posat mala cara indica que, a més que el xic té sentit de l'humor, la vostra és una relació sòlida".

Armes de dona, barons amb por al compromís, l'amor per a sempre... el patriarcat en estat pur. L'amor és l'opi de les dones, deia Marina Subirats, i el preu que es pot arribar a pagar per aquesta fantasia és enorme. La tríada Bellesa, Amor i Llar familiar, representa l'ideal romàntic on es materialitza la felicitat. Per a alimentar aquesta fantasia, cal educar les dones per a la sobreempatia, la sobreafectivitat i la passivitat. Els perills d'aquest ensinistrament són evidents: de tant d'estar al servei de les necessitats alienes, és perd habilitat per a desxifrar les pròpies. En aquest sistema, els barons esdevenen subjectes que desitgen i les dones, satel·lits del desig alié. A més a més, la prioritització d'allò afectiu, des del qual es construeix la identitat de les dones, provoca la por a la pèrdua, ja que estar sense parella és no ser vàlida com a persona. Si a això li afegim que a les dones no se les anima a desenvolupar-se tot el possible ni a experimentar, els còctel esdevé mortal.

Pel que fa al model sexual que apareix en les revistes de xiques, ja hem comentat que perpetua el model sexual hegemònic: és genital, coital, heterosexual... Insisteix en el mite de la xica multiorgàsmica, en la màgia de la primera vegada, de l'orgasme a l'uníson... i en la principal preocupació de les xiques: el gaudi d'ells. (*Encén els nou punts màgics de plaer*. Nuevo Vale).

En la revista *Loka magazine* (núm. 82, 2007) hi ha un article titulat "Sexe i cicle menstrual", signat per Carolina Rojas, llicenciada en Psicologia. Es tracta d'un article a doble pàgina. A l'esquerra, trobem els dibuixos d'un xic i d'una xica despullats i a tot color. Ella apareix semitapada amb una espècie de calendari-davantall amb el dia 15 en gran i una frase ¡Hoy pillas, campeón! El mascle musculós semitrempat, que li alça per darrere el davantal, comenta: "Madre mía, la niña bonita. ¡Qué subidón!" L'objectiu de l'article és explicar, a través del cicle menstrual, com afecten les hormones en el desig sexual, amb l'objectiu de potenciar-lo, i per a això, inclou un calendari menstrual que explica els canvis fisiològics, el comportament sexual i les tàctiques sexuals que s'han d'emprar en cada estadi hormonal: regla, màxima excitació, receptivitat i síndrome premenstrual. Llegim les explicacions de l'etapa de màxima excitació.

"Cambios fisiológicos: comienza la etapa en la que la concentración de estrógenos está por las nubes. Tu fertilidad ha llegado. Te sientes mazo de atractiva, segura y sexual. ¡Los tíos lo notan al verte!

Comportamiento sexual: Estás que ardes y harías cualquier cosa para liberar toda tu excitación sexual. El "aquí te pillo, aquí te mato" es el lema de esta etapa. Tienes todos los pilotos encendidos y tus sentidos van a explotar. Para conseguirlo, cuidarás tu aspecto al máximo.

Tácticas sexuales: Es el momento de llevar tú las riendas en el sexo. No te cortes y pídele todo lo que te apetezca, a él le pondrá mogollón. Utiliza lencería sexy para hacerle un striptease de la leche y caldeará el ambiente. Sugerimos que le susurres al oído todo lo que se te pase por la mente. El efecto es inmediato. Colócate encima y termina, a tu ritmo, lo que has empezado."

No puc evitar incloure un paràgraf més, corresponent al comportament sexual durant la fase “Regla”:

“En esta fase, tu body libera una sustancia, la oxitacina, que hará que te sientas más mimosa que nunca. Tu olfato sexual estará muy sensible para encontrar a un tío y satisfacer tus instintos sexuales. No te olvides de contarle que tienes la regla, un detalle importante”.

Les tàctiques sexuals durant l’etapa “Síndrome premenstrual” tampoc tenen desapropitament:

“Que se lo curre tu pareja y te quite los dolores con juegos sexuales divertidos. Te olvidarás de ellos cuando a lo tonto, a lo tonto, acabéis practicando sexo tranquilitos y relajados. ¿Sabías que el orgasmo ayuda a disminuir tus molestias premenstruales? ¡Tú dirás hasta dónde quieres llegar! Elige, ¿orgasmo o ibuprofeno?”

El problema és com arribar a aquest nivell de desimboltura sexual que es pressuposa en les xiques sense un aprenentatge previ. La relació de les xiques amb el seu cos té a veure amb la bellesa i amb la higiene. Se’ls ha mirat i parlat de totes les parts del seu cos a excepció del seu sexe. Tot el contrari que als xics, que veuen celebrats els seus genitals fins i tot en les ecografies. Els genitals femenins són anatòmicament més inaccessibles, cal un espill i tampoc no està ben vist que unes a d’altres es miren o en parlen. Els primers contactes permesos amb les pròpies vulves o vagines s’estableixen a partir de la regla, generalment quan l’amiga t’ensenya a posar-te el tampó. A part dels mites sobre la brutesa, la mala olor, etc. dels genitals femenins –mai heu sentit allò de l’olor a peix?–, hi ha les dificultats i el desconeixement de l’excitació: lubricació vaginal, erecció del clítoris, augment vaginal... Els missatges que reben les xiques són ambigus: *Sedueix però no molt, insinuat però que no pense que en tens ganes...* El discurs de la sexualitat està íntimament lligat als perills, fonamentalment els embarassos i les mentides dels xics, i a la maternitat, exalçada i convertida en l’objectiu suprem.

Com casa aquesta educació restrictiva amb el model de xica sexual i complaent que transmeten les revistes?

Per fortuna, a l’aula trobem molts tipus de joves que ens aparten les nuvolades amb les seues fantasies. Una de les activitats que els propose, a partir de *Cicle bis* (Xavier Duran, 3i4) és imaginar que s’alcen sent de l’altre sexe. En l’obra, a la protagonista, una adolescent anomenada Júlia, se li apareix la fada de la regla de la compresa i li concedeix en desig de canviar de sexe a voluntat tocant-se el clítoris o el gland. Alguns dels xics escriuen:

“Si hui m’alçara i fóra una xica, el primer que faria seria mirar-me a l’espill i veure si sóc bonica. Després em miraria el xoxo perquè no n’he vist cap i després em masturbaria, perquè és una cosa nova i perquè l’orgasme d’una xica és més intens. També m’agradaria maquillar-me i comprar-me roba i cosetes així. Finalment, m’agradaria tirar-me a un xicot perquè no sé el que se sent tenint la pirindola dins del xoxo.”

“M’alçaria i hauria de pensar què em posaria. Provaria moltes coses noves de xiques com tocar-me els pits, maquillar-me, em posaria subjectador i tanga, tindria el pèl llarg, les ungles pintades, aniria als vestidors de dones, aniria amb les amigues... També

provaria a tocar-me el cos, aniria a comprar-me roba i un munt de coses que els agrada fer a les xiques per aprendre noves coses i experiències. Veuria com de fàcil és pixar sent una dona, provaria a posar-me un tàmpax...”

“Quan m’he alçat i m’he adonat que era una dona, he començat a tocar-me tot el cos i em sentia estrany. Tenia els cabells llargs i les mamelles penjant. Quan he decidit vestir-me, no sabia què ficar-me, tot era estret i em marcava el cos, unes faldes que es voria tot des de lluny... Jo preferisc com abans ser un home però si m’haguera de quedar en aquest cos de dona, no estaria a gust, sempre pintada i vestida rara, i tots els xics em mirarien, cosa que no m’agrada. I quan m’arribara la regla, no sabria què fer i em posaria nerviosa.”

Les xiques escriuen:

“Jo, si hui m’alçara i fóra un xic em quedaria tota ratllada. Seria increïble!!! No sé, començaria a experimentar coses noves. A fer l’amor per a saber el que senten els xics. No sé, moltes coses noves. Les provaria totes. M’apuntaria al futbol per a jugar amb més xics i fer amics. Aniria a comprar-me roba de xic. Em deixaria el pèl llarg amb una cresta. Jo pense que seria bo que poguérem experimentar els dos sexes, perquè així podríem elegir el que més ens agradara. Encara que crec que això és impossible.”

“... Si tinguera una núvia, no seria una covard amb ella ni jugaria amb els seus sentiments. Jugaria al futbol, em posaria roba fashion però de xic. Encara que fóra xic, ajudaria a netejar a casa. No em pegaria amb cap altre, com fan ells, seria molt afectuós i molt romàntic. En fi, seria un xollo de xic.” **Igualtat**

“Si jo fóra xic el primer que faria seria depilar-me, perquè no m’agradaria tindre tans pèls. Després em compraria roba i crec que seria molt pijo. Aniria amb altres xics per a conèixer les coses que els agraden. Lligaria amb una xica per a saber què se sent com a xic. [...] Després també intentaria no fer-me palles, ja que a mi no m’agrada. Crec que és de ser un eixit. Fer l’amor, val, però fer-se palles, per a mi no.”

No us sorprenen aquests joves amb ganes d’experimentar? Per fortuna la societat està canviant. Tot i les resistències, el model sexual hegemònic està sent atacat des de molts fronts. I això arriba també a l’aula. Els avanços reproductius (anticoncepció, avortament, tècniques de reproducció assistida...) estan desvinculant la reproducció de la parella i la sexualitat de la reproducció. El matrimoni heterosexual està en crisi i ja no és una necessitat natural. Les famílies reconstituïdes (noves unions després dels divorcis, convivència amb fills de diferents pares o mares...) són cada vegada més nombroses, i el model de família nuclear clàssic amb papà, mamà i criatures és cada vegada més minoritari. Pel que fa a la sexualitat, hi ha una major llibertat i exigència de satisfacció sexual, cada vegada més un requisit en la parella. Al mateix temps, s’està produint una obertura cap a pràctiques sexuals que abans eren considerades pròpies de perversos o desviats (penetració anal, sexe oral, sadomasoquisme...). El sexe i l’amor estan sent alliberats progressivament del seu constrenyiment al matrimoni i a la reproducció. L’heterosexualitat, i la seua naturalització amb la complementarietat dels sexes, està sent qüestionada. Els canvis legislatius (llei d’identitat de gènere, matrimonis homosexuals, llei de violència gènere, divorcis exprés...) estan restringint el recolzament legal del patriarcat i protegint les minories. El feminisme continua denunciant el patriarcat de coerció, mantingut amb la

sanció legal discriminatòria, i el de consentiment, on la igualtat legal amaga una desigualtat manifesta que es disfressa d'elecció personal i de rol "consentit".

Finalment, els **marginats de la identitat**, homosexuals, transsexuals, intersexuals, moviments *queer*... han començat a curtcircuitar el sistema sexe-gènere i el binomi home-dona perquè la interpretació de les diferències sexuals no és natural ni immutable, sinó que està construïda culturalment. Malgrat que l'anatomia sexual és molt variable, les caselles que se'ns ofereixen només en són dues. Les persones socialitzades hòmens o dones sense permís però, una vegada fet, cobra carta de naturalesa. Per contra, els transsexuals han de demostrar que són hòmens o dones de debò, han d'explicar per què han triat, han de passar per malalts per poder viure amb els cossos que desitgen, han de... mentre les clíniques d'estètica s'omplien de dones que intenten emmotllar els seus cossos per assemblar-se a la Barbie dels seus somnis (o dels somnis aliens). *El meu nas és meu*, deia Moisès Martínez, *però el meu sexe és de l'estat* i l'estat i l'estament mèdic són els que poden decidir en quina casella em puc col·locar. Els marginats de la identitat denuncien el binarisme, un tipus de violència consentida que s'exerceix perquè ningú es quede a mitges entre els sexes.

A poc a poc, aquestes mines que anem posant al sistema propicien alguns dels canvis que trobem a l'aula. Per exemple, les mateixes que critiquen la masturbació femenina, afirmen que si tingueren un fill homosexual no passaria res, que l'acceptarien i li donarien suport. Però encara queda molta feina per fer. La informació per ella mateixa no canvia les relacions. L'educació no és un fet puntual ni la simple xarrada d'especialista, és un camí de llarg recorregut que implica un treball personal a la recerca d'un nou erotisme. I si estem d'acord que educar és incitar a descobrir valors, la sexualitat és un valor i com a tal hem de destacar allò positiu i no sols acostar-nos-hi des dels efectes no desitjats (embarassos, sida, agressions...). Perquè entre el científisme sense ànima que només parla dels perills, i la pornografia emocional de la teleporqueria –amb la seua desfilada impúdica d'intimitats– n'hi ha un camí: el de propiciar la reflexió personal i la recerca, no les receptes.